

[Forsvarsministeren]

stort flertal tilsyneladende agter at vedtage i løbet af nogle få dage. Vi skulle gerne hurtigt videre i retning af at føre de nye regelsæt ud i livet og ikke have et sådant hængeparti til at være konserverende for en usikkerhed, som har hersket lovlige længe.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg skal summere over for forsvarsministeren, at det, at administrationen har lagt noget til grund, og at noget har været optaget på bevillingslove og man derfor kunne forvente, at folketingsmedlemmerne havde været opmærksomme på det, tror jeg ikke frikender i tilfælde af, at loven ikke er overholdt.

Når Folketinget vedtager en sådan paragraf i en bevillingslov, er det altså ikke opmærksom på lodslovens § 14, stk. 3. Jeg tror, ombudsmandens rent nøgterne vurderinger vil se helt bort fra den side af sagen, men naturligvis vurdere, om loven er overholdt i henhold til sine ord og sit indhold eller ej. Det må være det helt afgørende.

Så er der det med, at Justitsministeriet efterfølgende har tiltrådt forsvarsministerens svar på spørgsmål nr. 1. I det spørgsmål, vi stillede fra udvalgets side, anbefalede vi faktisk forsvarsministeren at søge dette besvaret eventuelt med hjælp af Justitsministeriets lovkontor. Svaret indeholdt ikke noget om dette, og derfor følte Forsvarsudvalget sig foranlediget til efterfølgende at spørge.

Det viser sig gennem svarets tekst, at besvarelsen af spørgsmål 1 først senere er blevet forelagt Justitsministeriet. Og så var jeg sandelig ikke i tvivl om, at man ville få at vide, at Justitsministeriet var enig. Det ville jo have været lidt af en Danmarkssensation, hvis et svar afgivet af forsvarsministeren til udvalget var blevet underkendt af justitsministeren eller af Justitsministeriets lovkontor. Så de var »så illa tvungen«, som det hedder på svensk. De havde ikke anden mulighed end at svare således, og det kan altså ikke give mig nogen betryggelse.

Jeg vil godt sige, at hensigten med at fremturi den sag ikke er at komme med nogen lodsbad i vejen for forsvarsministerens bestræbelser, men at lodser og rederiforeninger og skibsfarten ikke skal belemres med en gæld, der nu er nået op på nogle og tres millioner kroner, hvis denne gæld er ikkeeksisterende og ikkeri-

melig og i den udstrækning, den dog eksisterer, skulle have været erlagt af statskassen.

Der er ikke noget, der hindrer forsvarsministeren i at komme hurtigt i gang, men jeg vil godt anbefale, at man afventer ombudsmandens behandling af det, for hvis det virkelig skulle være sådan, som jeg antager, og som andre end jeg antager, at disse 60 mio. kr. er en ikkeeksisterende gæld, så må det naturligvis få indflydelse på forsvarsministerens forhandling i Lodsrådet om, hvor taksterne skal ligge.

Men hensigten er altså nobel og fornem: ikke at belemre nogen som helst med en gæld, som ikke eksisterer.

Forsvarsministeren (Enggaard):

Vi hørte nu, at hr. Arne Melchiors hensigt var nobel og fornem. Men hr. Arne Melchior sagde i samme åndedræt, at et sådant udestående spørgsmål jo i realiteten måtte have stor indflydelse på, hvordan lovens hensigt blev ført ud i livet.

Ja, der er jo ganske mange penge til forskel fra den ene til den anden opfattelse. Deri har hr. Arne Melchior ret. Det var også derfor, jeg sagde, at jeg håber på en meget hurtig afklaring, sådan at det, der er Folketingets hensigt med vedtagelsen af denne lov, kan føres ud i livet, og at der ikke eksisterer nogen usikkerhed, som kan forskertse det, som er Folketingets hensigt, og som er i fælles interesse, både lodsernes og vi andres: at vi finder en hurtig afklaring i god forståelse om disse ting.

Jeg føler mig tryk med hensyn til ombudsmandens vurdering af disse spørgsmål og håber derfor på en meget hurtig afgørelse af et sådant spørgsmål, som hr. Arne Melchior meget utraditionelt her fører ind i det parlamentariske arbejde.

Hr. Arne Melchior går i virkeligheden i rette med både Rigsrevisionen og statsrevisorerne med hensyn til den meget hårde bedømmelse, disse to instanser har foretaget af forvaltningen af denne lov gennem årene og deres kritik af, at der gennem årene er opsamlet en mellemregningskonto til et beløb, som nu er af størrelsesordenen 60 mio. kr., hvor der i øvrigt ikke engang er regnet forrentning ind; ellers havde beløbet været meget større.

Vi har her at gøre med et spørgsmål, hvor der efter min opfattelse for længe siden kunne og burde have været rettet på et forhold, og hvor vi